

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 marca 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi:

- 1) zasądził od Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. na rzecz K. B. kwotę 5.780,32 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2 marca 2013 roku do dnia zapłaty;
- 2) oddalił powództwo w pozostałej części;
- 3) koszty procesu pomiędzy stronami wzajemnie zniósł;
- 4) nakazał ściągnąć od K. B. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 213,20 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa;
- 5) nakazał ściągnąć od Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 119,91 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Apelację od przedmiotowego wyroku wniosła strona pozwana, podnosząc następujące zarzuty:

- naruszenia art. 199 § 1 pkt. 2 k.p.c. - poprzez jego niezastosowanie i brak odrzucenia pozwu w przedmiotowej sprawie z uwagi na zaistnienie przesłanki powagi rzeczy osądzonej tj. pomiędzy tymi samymi stronami zakończona została sprawa dotycząca tego samego roszczenia - tj. roszczenia o zadośćuczynienie i odszkodowanie, a powódka nie udowodniła by po wydaniu tamtego wyroku zmieniły się okoliczności sprawy lub ujawniły się nowe obrażenia nie znane w chwili wydania pierwszego wyroku.
- naruszenia art. 366 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i brak uznania, iż w przedmiotowym postępowaniu mamy do czynienia z wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi z dnia 14.11.2012 r. I C 103/12 - będącym prawomocnym wyrokiem mającym powagę rzeczy osądzonej;
- naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej nie zaś swobodnej oceny materiału dowodowego i uznanie, iż w zakresie roszczenia zgłoszonego przez powódkę w postępowaniu zakończonym zaskarżonym niniejsza apelacją wyrokiem – istnieją przesłanki do zasądzenia kolejnego zadośćuczynienia;
- naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. poprzez wadliwe sporządzenie przez Sąd I instancji uzasadnienia zaskarżonego wyroku, a to w sposób który nie odnosi się do zarzutów strony pozwanej (przedstawianych przez pozwanego w toku postępowania przed Sądem I instancji) w zakresie odniesienia się do zarzutu powagi rzeczy osądzonej, a także zarzutu baku możliwości dzielenia świadczenia jakim jest zadośćuczynienie;
- naruszenia art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. - poprzez jego zastosowanie i zasądzenie na rzecz powódki kolejnego zadośćuczynienia zaskarżonym wyrokiem - uznając, iż zadośćuczynienie zasądzone wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi I Wydział Cywilny, sygn. akt. I C 103/12 z dnia 14 listopada 2012 r. – było zadośćuczynieniem częściowym, tym samym dopuszczając możliwość dzielenia świadczenia jakim jest zadośćuczynienie.

W konkluzji pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz odrzucenie pozwu, względnie zaś o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a także zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych.

Podczas rozprawy apelacyjnej w dniu 15 listopada 2016 roku powódka wniosła o oddalenie apelacji pozwanego i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Ustalenia faktyczne, jak również ocena prawna przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd Rejonowy, znajdują pełną akceptację Sądu Okręgowego.

Dominującą część apelacji stanowią zarzuty, które choć zostały przedstawione w złożonej konfiguracji poprzez odwołanie się do naruszenia odpowiednich przepisów prawa procesowego i materialnego, w istocie zmierzają do wykazania, że podstawa sporu w niniejszej sprawie objęta jest powagą rzeczy osądzonej.

Podstaw do odrzucenia pozwu skarżący upatruje przede wszystkim w tym, że o należnym powódce zadośćuczynieniu z tytułu wypadku z dnia 3 stycznia 2011 roku orzeczono już wyrokiem częściowym Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 14 listopada 2012 roku zapadłym w sprawie o sygn. akt I C 103/12. Zdaniem pozwanego jednorazowy charakter świadczenia z tytułu zadośćuczynienia stoi na przeszkodzie częściowemu dochodzeniu roszczenia w sprawie uprzednio prawomocnie zakończonej i jego dalszej części w aktualnym postępowaniu.

Ze stanowiskiem tym nie można jednak się zgodzić. W sytuacji procesowej z jaką mamy do czynienia w niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości tożsamość stron obu postępowań sądowych, podstawy prawnej i stosunku prawnego, będącego źródłem obu dochodzonych powództw, natomiast sporne między stronami pozostają granice przedmiotowe powagi rzeczy osądzonej. Rozstrzygając ten problem na wstępie trzeba podkreślić, iż w prawomocnie zakończonej sprawie I C 103/12 powódka dochodziła jedynie części należnego zadośćuczynienia z tytułu wypadku z dnia 3 stycznia 2011 roku. Granice przedmiotowe swojego żądania określiła jednoznacznie już w pozwie wyraźnie wskazując, iż dochodzi częściowego roszczenia. Stwierdzenie to ma charakter podstawowy, albowiem rzutuje na kierunek dalszych rozważań. Prawomocnością rozstrzygnięcia w przedmiocie przysługującego powódce zadośćuczynienia objęta jest zatem jedynie kwota zasądzona w sprawie I C 103/12, w której doszło do oceny i prawomocnego zasądzenia tylko części świadczenia z tytułu zadośćuczynienia. Prawidłowości powyższej oceny w niczym nie zmienia akcentowana przez pozwanego okoliczność, iż Sąd wydając wyrok w poprzedniej sprawie nie wskazał w nim, że zasądzona kwota była należnością częściową. Wbrew odmiennej ocenie skarżącego stwierdzenie takie nie było konieczne, albowiem decydujące jest związanie Sądu granicami żądania pozwu zgodnie z art. 321 k.p.c. stanowiące wyraz procesowych zasad kontradiktoryjności i dyspozycyjności. Na uwadze przy tym należy mieć, iż w obecnym stanie prawnym wspomniany przepis nie zawiera § 2 przewidującego niegdyś obowiązek orzekania poza granicami żądania pozwu w sprawach z czynów niedozwolonych.

Przesłanek odrzucenia pozwu nie sposób dopatrzeć się także z uwagi na naturę dochodzonego roszczenia. Aprobując w pełni wskazania zawarte w powołanym w apelacji orzecznictwie w zakresie jednorazowego charakteru świadczenia z tytułu zadośćuczynienia stwierdzić należy, iż pozwany na ich podstawie wyciąga niewłaściwe wnioski prawne. Z jednorazowości zadośćuczynienia wynika jego całościowy charakter w takim rozumieniu, że powinno ono stanowić rekompensatę za całą krzywdę wyrządzoną poszkodowanemu czynem niedozwolonym, za wszystkie jego cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno te, których już doznał, jak i te, które zapewne w związku z doznany uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia wystąpią u niego w przyszłości, jako możliwe do przewidzenia następstwa czynu niedozwolonego. Przedstawiany charakter prawny zadośćuczynienia pieniężnego nie przemawia przeciwko jego częściowemu dochodzeniu, przepisy k.p.c. nie przewidują bowiem zakazu rozdrabniania roszczeń. Jedynie więc strona powodowa, jako inicjator procesu decyduje, których roszczeń i w jakiej części dochodzi. Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 22 października 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt IV CSK 766/14 (publ. Program Komputerowy Lex nr 1918831) stwierdzając, że w sytuacji rozdrobnienia roszczeń, orzeczenie co do części roszczenia nie ma powagi rzeczy osądzonej co do jego reszty, która nie była przedmiotem orzekania sądu. Nie stanowi także przeszkody do oddzielnego dochodzenia pozostałej reszty. Z taką właśnie sytuacją mamy do

czynienia w niniejszej sprawie, gdyż w pozwie wniesionym w poprzedniej sprawie powódka wyraźnie zaznaczyła, że zgłasza świadczenie częściowe. W konsekwencji uznać należy, iż powódka obecnie nie domaga się więcej niż jednego zadośćuczynienia za tę samą krzywdę, a jedynie jego dalszej części, która nie była uprzednio przedmiotem rozstrzygnięcia. Uwzględniając powyższe, powódka mogła w niniejszej sprawie dochodzić pozostałej części roszczenia, co do którego Sąd orzekł w sprawie I C 103/12.

Chybiony jest także zarzut naruszenia art. 328 k.p.c. Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji szczegółowo wyjaśnił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy rozstrzygnięcia, w tym przyczyny, dla których uznał roszczenie powódki za zasadne. Przy każdym ustaleniu faktycznym Sąd I instancji wskazywał na jakich dowodach się oparł. Nie odpowiada prawdzie twierdzenie skarżącego, że Sąd nie rozważył w uzasadnieniu zarzutu powagi rzeczy osądzonej i nie odniósł się kwestii dopuszczalności rozdrabniania roszczeń. Dodać zresztą trzeba, że o uchybieniu przepisowi art. 328 k.p.c. można mówić wtedy, gdy uzasadnienie wyroku nie zawiera elementów konstrukcyjnych pozwalających na kontrolę orzeczenia, weryfikację stanowiska Sądu, zaś skarżący winien wykazać dla skuteczności stawianego w tym zakresie zarzutu, że nie ma z tej przyczyny możliwości jednoznacznej rekonstrukcji podstaw rozstrzygnięcia sprawy. Kwestionowanie zatem zaskarżonego rozstrzygnięcia przez pryzmat naruszenia art. 328 k.p.c. nie może odnieść zamierzonego przez powódów skutku.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł z mocy art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 2 pkt 4 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U.2015.1804). Na koszty te złożyła się kwota 1200 złotych kosztów zastępstwa procesowego.